

které dodatečně vyplnily směnku, zejména také vepsaly do její adresy jména žalovaných, a to bez jejich souhlasu, a převedly směnku na žalobkyni. S hlediska právního jde o to, zda toto vepsání jmen žalovaných do směnečné adresy jest pokládati za protismluvní doplnění směnky, či za její padělání. Podle zjištění nižších soudů šlo o bianco-směnku podepsanou žalovanými bez jakékoliv doložky k jejich podpisům. Byla proto výstavně směnky — H. závody — oprávněna směnku před dáním do oběhu vyplniti tak, by byla směnkou platnou, tudíž vyplniti ji i jménem osoby, která má platiti. (§ 3 čís. 6 směn. zák.). Zjištěno jest, že vystavitelka vyplnila směnečnou adresu jmény žalovaných. O padělání směnky udáním směnečníka bylo by lze mluviti jen tehdy, kdyby adresa směnečná byla již vyplněna bývala a kdyby tato jsoucí tu již náležitost směnky byla protiprávně bývala změněna, zejména i vepsáním jiného směnečníka, takže pak v této příčině by obsah směnky byl jiný než byl její původní pravý obsah. Případu takového doplnění směnečné adresy se týká rozhodnutí čís. 9784 sb. n. s., jehož se dovolává soud odvolací. Leč v projednávaném případě o to nejde, nýbrž jde o to, že vystavitelka bianco-směnky vepsala do směnky na místě určeném pro adresu a do té doby nevyplněném jména žalovaných, kteří se chtěli podle úmyslu vystavitelce známého závazati svými podpisy jen jako směneční rukojmí. Nelze pochybovati o tom, že takovéto vyplnění směnky se přičilo úmluvě vystavitelky a žalovaných a bylo proto učiněno bezprávně a proti úmluvě. Bezprávné a protismluvní doplnění podstatné náležitosti směnky, která v době podpisu směnky chyběla, může býti podle § 6 (2) směn. zák. namítnuto směnečnému věřiteli jen, jestliže doplnění takového byl účasten anebo jestliže, nabývá směnky, o něm věděl anebo věděti musil. Předpis § 6 (2) směn. zák. poskytuje zásadně ochranu bezelstnému směnečnému věřiteli, jenž nabyl směnky, důvěruje jejímu vyplněnému obsahu, třebaž byl vyplněn bezprávně nebo proti úmluvě (rozh. čís. 11973 sb. n. s.). V rozhodnutích čís. 10994 a 12233, na něž poukazuje odvolací soud, jest řešen jiný právní případ, totiž, že osoba, která se chce zavázati jen jako rukojmí a podepíše směnku bez rukojemské doložky, není zavázána ani jako rukojmí, poněvadž nepřipojila k podpisu doložku rukojemskou, ani jako směnečník, poněvadž tak se nechtěla zavázati, kdežto v tomto případě, jak uvedeno, jde o právní otázku zcela jinou. Nižší soudy, považující protismluvní doplnění směnečné adresy vystavitelkou za padělání směnky působící proti každému směnečnému věřiteli, kterýžto právní názor jim stačil k zamítnutí žaloby, se nezabývaly otázkou, zda žalobkyně nabývajíc směnky, byla bezelstná pokud jde o doplnění směnečné adresy jmény žalovaných, a v tomto směru neučinily potřebná zjištění.

Čís. 13057.

Nárok, aby navrhovatelova hypotekární pohledávka byla uspokojena ze zástavy a by za tím účelem byla zabezpečena podstata a hodnota zástavy, není pohledávkou peněžitou ve smyslu § 379 ex. ř. K za-

jištění tohoto nároku lze povolití prozatímní opatření podle §§ 381 a násl. ex. ř., po případě i tím, že odpůrci bude zabráněno, by odstraněním příslušenství ze zatížené nemovitosti ji neznehodnotil a tím neoslabil pokud se týče nezmařil jistotu navrhovatelovy pohledávky.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1933, R I 977/33.)

K zajištění peněžité pohledávky a nároku, by jeho hypotekární pohledávka byla uhrazena z nemovitostí daných pro ni do zástavy, navrhl žalobce povolení prozatímního opatření uschováním a správou movitých hmotných věcí a soudní záповědí zciziti a zastaviti tyto hmotné věci a záповědí odpůrcům, by se zdrželi poškozování nemovitostí do zástavy daných, zejména vybourání strojů a jiných součástí nemovitostí a soudní záповědí zciziti, zatížití nebo zastaviti tyto předměty, které tvoří příslušenství těchto nemovitostí, nebo jejich součástí, resp. záповědí tyto předměty z domu a cihelny odstraniti. Soud první stolice prozatímní opatření povolil, rekursní soud zamítl návrh o povolení prozatímního opatření.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu, pokud napadeným usnesením byla zamítnuta žádost o povolení prozatímního opatření k zajištění peněžité pohledávky 20.000 Kč s přísl., vyhověl však dovolacímu rekursu, pokud napadeným usnesením byla zamítnuta žádost o povolení prozatímního opatření k zajištění nároku navrhovatele, aby jeho hypotekární pohledávka 20.000 Kč s přísl. podle postupní listiny ze dne 9. února 1933 byla uhrazena z nemovitostí pro ni do zástavy daných, napadené usnesení v tomto směru zrušil a věc vrátil rekursnímu soudu, aby v rozsahu zrušení o rekursu žalovaných znovu rozhodl.

Důvody:

Podle návrhu na prozatímní opatření jde navrhovateli o zajištění dvou nároků: 1. peněžité pohledávky 20.000 Kč s přísl. a 2. nároku, by jeho hypotekární pohledávka byla uhrazena z nemovitostí daných pro ni do zástavy. Pokud jde o návrh na povolení prozatímního opatření k zajištění peněžité pohledávky, bylo na navrhovateli, by osvědčil nebezpečí, že by bez povolení prozatímního opatření vymožení pohledávky bylo zmařeno nebo značně stíženo jednáním odpůrců naznačeným v druhém odstavci § 379 ex. ř. V této příčině navrhovatel žádost řádně neodůvodnil a ani výpověďmi přezvědníků takové nebezpečí nebylo osvědčeno. Návrh na povolení prozatímního opatření k zajištění peněžité pohledávky 20.000 Kč s přísl. měl býti proto zamítnut pro nedostatek zákonných předpokladů podle § 379 ex. ř., a zamítl-li jej rekursní soud z důvodů jiných, nestala se tím navrhovateli křivda. V této příčině nebylo dovolacímu rekursu vyhověno.

Jinak se věc má ohledně návrhu čís. 2. Tu nejde, jak se mylně domnívají žalovaní i rekursní soud, v podstatě zase jen o pohledávku peněžitou, nýbrž jde o nárok jiný, zcela samostatný, o nárok toho obsahu, by navrhovatelova pohledávka byla uspokojena z nemovitostí a za tím účelem byla zachována podstata a hodnota nemovitostí, na nichž pohledávka je knihovně zajištěna, a to tím, že žalovaným bude překaženo, by nezhodnotili nemovitost a tím neoslabili, pokud se týče nezmařili jistotu navrhovatelovy pohledávky. Není pochybné, že navrhovatel sleduje svým návrhem, by z nemovitosti nebylo odstraněno cenné příslušenství nemovitosti, to jest stroje, na které se podle § 457 obč. zák. vztahuje právo zástavní pro pohledávku váznoucí na nemovitosti. Nejde tu tedy o pohledávku peněžitou, nýbrž o nárok jiný ve smyslu § 381 ex. ř. K povolení prozatímního opatření k zajištění takového nároku není třeba osvědčiti nebezpečí rázu naznačeného v druhém odstavci § 379 ex. ř. a také prostředky zajišťovací nejsou v § 382 ex. ř. uvedeny výčetně, nýbrž příkladmo. Rekursní soud, vycházející z nesprávného právního názoru, že i tu jde jen o zajištění pohledávky peněžité, se nezabýval druhým nárokem navrhovatele v pravé jeho podstatě a nezkoumal, zda jsou tu podmínky pro povolení žádaného prozatímního opatření ve smyslu § 381 a násl. ex. ř. Bylo proto v tomto směru napadené usnesení zrušiti a vrátiti věc rekursnímu soudu, by v rozsahu zrušení o rekursu znova rozhodl.

Čís. 13058.

Za platnosti zákona o přímých daních ze dne 15. června 1927 čís. 76 sb. z. a n. přísluší všem exekučním poplatkům, vzniklým při vymáhání daní, i poplatkům vzniklým berní exekucí a exekucí mobilární, uspokojení v přednostním pořadí spolu s příslušnou daňovou pohledávkou. Jest to ovšem listinami prokázati.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1933, R I 1059/33.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost nepřikázal soud své stolice bernímu úřadu exekuční poplatky v přednostním pořadí při nedoplatcích daně pozemkové a domovní. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jde o exekuční poplatky, účtované berním úřadem k rozvrhu nejvyššího podání za prodané nemovitosti. Nižší soudy je nepřikázaly v požadovaném přednostním pořadí při nedoplatcích daně pozemkové a domovní, při nichž poplatky byly účtovány, a to z důvodu, že se v § 216 poslední odstavec ex. ř. přiznává pořadí jistiny jen exekučním